

ד. אַבְרָהָם אָבִינוּ

אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיָה מְכַנִּיס אוֹרְחִים. הוּא יָשָׁב בְּפֶתַח הָאֵהָל וְחִפָּה לְאוֹרְחִים. יוֹם אֶחָד רָאָה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים מִתְקַרְבִּים. מִיָּד רָץ אֵלֵיהֶם וְהִזְמִין אוֹתָם לְהִכְנִס לְאֵהָל שְׁלוֹ. בְּתַחֲלָה נָתַן לָהֶם מֵיַם לְרַחֵץ אֶת רַגְלֵיהֶם, אַחֲר־כֵּן יָשְׁבוּ לְנוֹחַ בְּצֵל הָאֵהָל. בְּהִמְשֵׁךְ הַגִּישׁ לָהֶם אַרוּחָה מְשִׁבַּחַת. לְאַחַר שֶׁאָכְלוּ וְנָחוּ, קָמוּ לְלַכֵּת. בְּסוּף, לִפְנֵי שֶׁנִּפְרְדוּ, בִּרְכוּ הָאוֹרְחִים אֶת אַבְרָהָם וְאָמְרוּ לוֹ שֶׁבְּעוֹד שָׁנָה יִגִּיד לוֹ בֵּן. חֲכַמֵּינוּ אָמְרוּ כִּי הָיוּ אֵלֶּה מְלֹאכִים בְּדַמוֹת אַנְשִׁים.